

Sygn. akt I ACa 848/16

I ACz 1279/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik
Sędziowie:	SSA Teresa Rak SSA Jerzy Bess (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko (...) Portowi Lotniczemu (...)sp. z o.o. w B.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 stycznia 2016 r. sygn. akt I C 2125/14

oraz zażalenia powoda na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punktach III, IV i V tego wyroku

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że datę „od dnia 23 lipca 2011 r.” zastępuje datą „od dnia 31 lipca 2011 r.”, a żądanie zasądzenia odsetek za okres wcześniejszy oddala;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. oddala zażalenie;

4. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

SSA Jerzy Bess SSA Andrzej Struzik SSA Teresa Rak

Sygn. akt I ACa 848/16

UZASADNIENIE

Powód T. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Portu Lotniczego (...) (...)spółka z o.o. w B. kwoty 70 440 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 lipca 2011 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania podniesiono, iż nieruchomości powoda – działka nr (...) - znajdująca się w K., położona jest w strefie ograniczonego użytkowania lotniska. W związku z tym powód doznał szkody. Szkada obejmuje zmniejszenie wartości działki wskutek natężenia hałasu i ograniczenia w zabudowie oraz konieczność poniesienia wyższych kosztów zabudowy nieruchomości.

Termin 2 lat o którym mowa w art.129 ust 2 ustawy „prawo o ochronie środowiska”, został zachowany poprzez złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej w dniu 8.07.2011r. Uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...) weszła w życie 11.07.2009 r. Termin do zgłoszenia roszczeń upływał w dniu 11.07.2011 r. Termin do zgłoszenia roszczenia a okresy przedawnienia to co innego.

Na rozprawie w dniu 18.01.2016 r. powód przedłożył pismo z dnia 15.01.2016 r. o cofnięciu powództwa ponad kwotę 31 991 zł. ze zrzeczeniem się powództwa.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Podniesiono, że wskutek wprowadzenia uchwały powód nie poniósł żadnej szkody. Działka nie utraciła na wartości. Ponadto podniesiono, że upłynął 2 letni termin zawity na wystąpienie z roszczeniem o którym mowa w art.129 ust 2 ustawy „prawo o ochronie środowiska”.

Sąd Okręgowy w Krakowie zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 stycznia 2016 r., sygn. akt I C 2125/14:

1. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 31 991 zł z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 23 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie;

II. w pozostałej części umorzył postępowanie.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał m.in. następujące motywy rozstrzygnięcia:

Powództwo jest uzasadnione.

Uchwałą z dnia 25 maja 2009 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr (...) „w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska K., zarządzanego przez (...) Port Lotniczy (...)Sp. z o.o.” (zwanej dalej „uchwałą”), na mocy której utworzono strefę ograniczonego użytkowania dla lotniska K., zarządzanego przez (...) Port Lotniczy (...)Sp. z o.o.”. Uchwała weszła w życie 11.07.2009 r.

Na mocy tej uchwały wprowadzono trzy strefy: (...) (§ 4). Działka powoda została zakwalifikowana do strefy(...)(załącznik nr (...). do uchwały).

Zgodnie z § 5 pkt 2 uchwały w strefie(...) istnieje zakaz lokalizowania i budowy nowych obiektów szpitali, domów opieki, oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży.

Zgodnie z art. 129 ustawy „Prawo ochrony środowiska” (zwanej dalej „ustawą”) jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części (ust.1). W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości

nieruchomości (ust.2). Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (ust.4).

Zgodnie z art. 136 ust 3 ustawy w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Jak wynika z art. 129 ustawy odszkodowanie należy się więc w sytuacji, jeżeli wprowadzenie strefy ograniczonego użytkowania spowodowało utratę wartości nieruchomości.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego lokal powoda utracił wartość, o kwotę 31 991 zł, wskutek wprowadzenia strefy. Z tego też względu sąd zasądził kwotę 31 991 zł.

Sąd zasądził odsetki od dnia 23.07.2011 r., albowiem żądanie o zapłatę odszkodowania jest roszczeniem bezterminowym, a więc jest wymagalne od momentu wezwania o nie (art.455 k.c.). Za wezwanie do zapłaty należy uznać wniosek o zawezwanie do próby ugodowej (z dnia 8.07.2011), a więc nastąpiło to przed dniem 23.07.2011 r. Wysokość odsetek od dnia 1.01.2016 r. sąd ustalił na podstawie art. 481 § 2 k.c.

Zarzut strony pozwanej, że roszczenie wino ulec oddaleniu z uwagi na upływ terminu 2 lat o którym mowa w art. 129 ust 4 ustawy nie jest uzasadniony. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2015 r. (II CSK 720/14; LEX nr 1817650) wypowiedział się, że „Termin określony w art. 129 ust. 4 p.o.ś. jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia. Jest to termin wyznaczony dla zgłoszenia roszczeń wskazanych w art. 129 ust. 1-3 p.o.ś. obowiązanemu do ich realizacji, którego dochowanie warunkuje zachowanie tych roszczeń. Odrębną kwestią jest przedawnienie tych roszczeń. Stanowią one roszczenia majątkowe, niemieszczące się w ramach odpowiedzialności deliktowej, w związku z czym stosuje się do nich termin przedawnienia wynikający z art. 118 k.c., biegnący od chwili ich powstania, tj. od dnia wprowadzenia ograniczeń korzystania z nieruchomości, gdyż wtedy stają się one wymagalne”. Sąd Okręgowy podziela ten pogląd. Podobne stanowisko zajął również Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 30.10.2015r. (I ACa 884/15, nie publikowane). Sąd Apelacyjny wskazał również, że „Prawo do dochodzenia roszczenia przed sądem zostaje zachowane także wówczas, gdy poszkodowany w okresie biegu dwuletniego terminu z art. 129 ust. 4 p.o.ś. złoży wniosek o zawezwanie do próby ugodowej”.

Przedmiotowa uchwała sejmiku weszła w życie 11.07.2009 r. Powód złożył wniosek o zawezwanie do próby ugodowej w dniu 8.07.2009 r. Zawezwanie do próby ugodowej jest równocześnie wezwaniem do zapłaty, albowiem zawiera wszystkie elementy które musi zawierać wezwanie do zapłaty. Powód określił kwotę jakiej się domaga oraz wskazał podstawę roszczenia. Dla formalności należy wskazać, że do terminów zawitych stosuje się odpowiednio przepisy o przedawnieniu, a zatem do zachowania terminu wystarczającym jest złożenie do sądu wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przed upływem terminu zawitego, czyli w przedmiotowej sprawie przed upływem 2 lat (art. 123, §1 k.c.). Nie jest wymagane doręczenie wniosku przed upływem dwóch lat. Oznacza to, że w przedmiotowej sprawie termin 2 lat o którym mowa w art. 129 ust 4 ustawy został zachowany.

O kosztach sąd orzekł na zasadzie art. 100 k.p.c.

Sąd obciążył pozwanego kwotą 1600 zł (5% z kwoty 31 991 zł) tytułem opłaty od pozwu w przegranej części.

Sąd obciążył powoda kwotą 1922 zł (5% z kwoty 38 449 zł) tytułem opłaty od pozwu w przegranej części.

Kosztami biegłego (2714,60 zł) sąd obciążył strony po połowie, czyli po kwocie 1357,30 zł., albowiem strony „mniej, więcej” wygrały/przegrały po połowie.

Podsumowując Sąd powoda obciążył kwotą 3279,30 zł. Sąd nakazał ściągnąć od powoda kwotę 54,30 zł, albowiem na poczet kosztów powód uiścił zaliczkę na biegłego 3.000 zł oraz kwotę 25 zł tytułem opłaty od pozwu (3279,30 – 3000 – 25 = 54,30 zł). Na karcie 14 jest dowód wpłaty opłaty na 50 zł, ale ta opłata związana była z dwoma roszczeniami,

a drugie roszczenie zostało wyłączone do odrębnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Zatem 25 zł zostanie rozliczone w tej drugiej sprawie.

Pozwanego sąd obciążył kwotą 2957,30 zł (1600 + 1357,30). Pozwany na poczet kosztów sądowych nie uiścił żadnej kwoty.

Podstawę do ściągnięcia kosztów (pkt III i IV wyroku) stanowi art. 113 ustawy „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”.

Pozostałe koszty procesu, w szczególności koszt wynagrodzenia pełnomocników, sąd wzajemnie zniósł albowiem strony „mniej, więcej” wygrały/przegrały po połowie.

Sąd, w zakresie umorzonego postępowania, pozwanego uznał za wygranego, a powoda za przegranego i to stanowiło podstawę dokonanych rozliczeń kosztów.

Pozwany apelacją zaskarżył niniejszy wyrok w pkt. I, III, IV i V i zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 129 ust. 4 w zw. z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2013.1232 t.j. z późn. zm.), a także przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. - poprzez ich błędne stosowanie, polegające na przyjęciu, iż dla zachowania przewidzianego w art. 129 ust. 4 dwuletniego terminu, w którym winno dojść do „wystąpienia z roszczeniem”, wystarczające jest złożenie w Sądzie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, pomimo tego, iż zostało ono doręczone stronie pozwanej już po upływie 2 letniego terminu zawitego a zatem nie miała ona możliwości zapoznać się z roszczeniem w terminie wskazanym w przepisach

II. naruszenie przez Sąd Okręgowy w Krakowie przepisów art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 362 § 2 k.c. poprzez zasądzenie odsetek na rzecz powoda od dnia 23 lipca 2011 r. pomimo iż właściwe zastosowanie tych przepisów prowadzi do wniosku, iż odsetki winny zostać zasądzone dopiero od dnia wydania wyroku w sprawie.

W oparciu o tak przedstawione zarzuty pozwany wniósł o:

- oddalenie powództwa w całości,
- a także o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania,

względnie

- o zmianę wyroku w zakresie odsetek i zasądzenie ich dopiero od daty wydania wyroku Sądu I Instancji tj. od dnia 18 stycznia 2016r.,

względnie

- o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji wraz z orzeczenie, o kosztach postępowania.

Powód wniósł zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie III tego wyroku III, IV i V wyroku, zarzucając naruszenie art. 100 zd. 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie, pomimo tego, że pozwany de facto przegrał sprawę w całości, oraz równoległe naruszenie art. 100 zd. 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę ww. postanowień poprzez obciążenie pozwanego w całości kosztami procesu i zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu zażaleniowym.

Każda ze stron wniosła o oddalenie środka zaskarżenia strony przeciwnej i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Dokonując oceny zasadności apelacji pozwanego na wstępie należy odnieść się, oczywiście w granicach zaskarżenia, do podniesionego zarówno przed Sądem I jak i II instancji zarzutu przedawnienia roszczenia.

Tak więc w istocie ocena zasadności apelacji w niniejszej sprawie, na tym etapie postępowania, sprowadza się na wstępie do rozstrzygnięcia następującego zagadnienia prawnego: „Czy złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jedynie do Sądu w ostatnim dniu dwuletniego terminu wskazanego w art. 129 ust. 4 p.o.ś. stanowi skuteczne wystąpienie z roszczeniem, o którym mowa we wskazanym przepisie?”.

Kwestia ta była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 2015 r., II CSK 560/14, LEX nr 1678065, wyraził pogląd, że istnieje możliwość stosowania przez analogię, choć w stopniu ograniczonym, przepisów o przedawnieniu do terminów zawitych, a takim terminem jest dwuletni termin przewidziany w art. 129 ust. 4 p.o.ś.

Sąd Najwyższy odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

Pozwany Skarb Państwa w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 kwietnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stwierdzając, że zachodzi konieczność rozstrzygnięcia następującego zagadnienia prawnego: „czy złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jedynie do Sądu w ostatnim dniu dwuletniego terminu wskazanego w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska stanowi skuteczne wystąpienie z roszczeniem, o którym mowa we wskazanym przepisie”. Przedstawione zagadnienie nie wymaga rozstrzygnięcia, bowiem w orzecznictwie nie wywołuje wątpliwości możliwość stosowania przez analogię, choć w stopniu ograniczonym, przepisów o przedawnieniu do terminów zawitych, a takim terminem jest dwuletni termin przewidziany w art. 129 ust. 4 ustawy - Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (tekst jedn.: Dz. U. z 2008 r. poz. 150 z późn. zm.). Sąd Najwyższy dokonał takiej kwalifikacji wspomnianego terminu w wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r., II CSK 161/13, (nie publ.), a ponadto uznał, że bieg terminu zawitego ulega przerwaniu przez zawezwanie do próby ugodowej, wskazując, że zależy to od charakteru powództwa, w tym możliwości polubownego zakończenia sporu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r. I CK 282/02, nie publ.). Możliwość polubownego zakończenia sporu o roszczenie wynikające z art. 129 ust. 4 powołanej ustawy nie jest kwestionowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 10 października 2008 r. II CSK 216/08, nie publ.). Należy nadto zaznaczyć, że w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012 r. II CSK 254/12 (nie publ.), na który powołuje się skarżący wyjaśniono, że zwrot „z roszczeniem można wystąpić” oznacza zarówno wezwanie obowiązane do zapłaty jak i wniesienie pozwu.

Podobny pogląd prawny w analogicznej sprawie wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 25 marca 2015 r. sygn. akt III CSK 415/14, stwierdzając co następuje:

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., przerwę biegu przedawnienia powoduje „każda czynność przed sądem (innym organem)”; jakiegokolwiek czynności wobec dłużnika lub innych osób są - do uzyskania celu w postaci przerwy biegu terminu - zbędne. W orzecznictwie jednoznacznie przyjęto, że zawezwanie do próby ugodowej, czyli złożenia do sądu wniosku na podstawie art. 184 i następnego k.p.c. przerywa bieg terminu (m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006, III CZP 42/06, OSNC 2007, Nr 4, poz. 54, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., II CSK 259/09, nie publ., z dnia 6 lipca 2011 r., II PK 17/11, OSNP 2012, nr 17-18, poz. 218, lub z dnia 15 listopada 2012 r., V CSK 515/11, „Izba Cywilna” 2013, nr 12, s. 36). W tej sytuacji nie można twierdzić, że w sprawie wstępuje istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sądowi Apelacyjnemu znany jest pogląd prawny wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2015 r. II CSK 720/14, zgodnie z którym: „...celem dochowania terminu określonego w art. 129 ust. 4 p.o.ś. - musi przed jego upływem do niego dojść w taki sposób, aby mógł się z nim zapoznać (art. 61 k.c.). W razie, gdy nośnikiem tego oświadczenia jest pozew lub inne pismo procesowe, dla dochowania terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś., konieczne jest, aby przed jego upływem pozew lub to pismo zostały doręczone obowiązanemu, nie wystarczy zaś to, że przed tym upływem powództwo zostanie wytoczone lub pismo zostanie wniesione do sądu.”

Jednakże Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie, zgodnie z wcześniej przytaczanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, jak również za stanowiskiem Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 2 października 2015 r. II CSK 720/14; LEX nr 1817650, trafnie i zasadnie przytoczonym przez Sąd I instancji, w zakresie interpretacji normy prawnej art. 129 p.o.ś. podziela pogląd prawny wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniach orzeczeń wydanych w sprawach do sygn. I ACa 884/15 i I ACa 1842/15, zgodnie z którym:

1. Termin o którym mowa w art. 129 p.o.ś. należy uznać za termin zawity w którym strona winna wystąpić z roszczeniem. Jednakże do zachowania prawa dochodzenia roszczeń przed sądem wystarczające jest zgłoszenie przez poszkodowanego żądania obowiązanemu do naprawienia szkody.

2. Prawo do dochodzenia roszczenia przed sądem zostaje zachowane także wówczas, gdy poszkodowany w okresie biegu dwuletniego terminu z art. 129 ust. 4 p.o.ś. złoży wniosek o zawezwanie do próby ugodowej.

Tak więc w tym zakresie zarzut apelacji okazał się bezzasadny.

Brak jest też podstaw do uwzględnienia co do zasady drugiego zarzutu naruszenia przepisów art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 362 § 2 k.c. Sąd Apelacyjny

O odsetkach trafnie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c. Roszczenie powódki należy do tzw. roszczeń bezterminowych, których termin spełnienia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania i których wymagalność zależy od uprzedniego wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

W niniejszej sprawie datą wezwania strony pozwanej do spełnienia świadczenia jest dzień doręczenia wezwania do zapłaty zawarte w piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., które jak twierdzi powód, co nie zostało zaprzeczone, zostało doręczone pozwanemu w dniu 23 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny ma świadomość, że jest to sobota, ale żadna ze stron faktu tego nie kwestionowała. W piśmie tym wezwano do zapłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego pisma. (k. 26 i 27). Tak więc termin do zapłaty mijał z końcem dnia 30 lipca 2011 r., a więc od dnia 31 lipca 2011 r. pozwany pozostawał w zwłoce i od tego dnia należne są odsetki.

Pomimo ustalenie utraty wartości nieruchomości według poziomu cen na lipiec 2015 r., nie stanowi to przeszkody do ustaleniem początkowej daty odsetek od dnia 31 lipca 2011 r., wobec faktu spadku cen nieruchomości od 2011 r. do 2015 r., co obrazuje opinia biegłego (k. 105).

Dlatego też odnośnie w istocie kosmetycznej zmiany zaskarżonego wyroku co do początkowej daty odsetek Sąd Apelacyjny, uznając apelację pozwanego za uzasadnioną, orzekł jak w pkt 1. sentencji na mocy art. 386 § 1 k.p.c., natomiast w pozostałym zakresie uznając apelację za bezzasadną orzekł jak w pkt 2 sentencji na mocy art. 385 k.p.c.

Przechodząc do oceny zasadności zażalenia Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 3. sentencji na mocy art. 397§ 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. uznając, że wbrew zarzutom powoda przeszacowanie żądania ponad uwzględnioną w wyroku kwotę jest ryzykiem powoda. Dlatego też Sąd I instancji trafnie uznał, że w realiach stanu faktycznego, w zakresie umorzono postępowania, pozwanego uznał za wygranego, a powoda za przegranego i to stanowiło podstawę dokonanych rozliczeń kosztów.

Dlatego też w ocenie Sąd Apelacyjnego zażalenie powoda jest bezzasadne.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym: W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Z tytułu wygrania apelacji powodowi należy się od pozwanego zwrot kosztów procesu w kwocie 3.600 zł zgodnie z § 2 pkt 4, § 10 ust. 1 pkt 2, § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Natomiast z tytułu wygrania zażalenia pozwanemu należy się od powoda zwrot kosztów w kwocie 1.200 zł zgodnie z § 2 pkt 4, § 10 ust. 2 pkt 2, § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Reasumując w efekcie powodowi należy się od pozwanego zwrot kosztów postępowania odwoławczego w kwocie 2.400 zł (3.600 zł – 1.200 zł+ 2.400 zł).

Dlatego Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 4 sentencji.

SSA Jerzy Bess SSA Andrzej Struzik SSA Teresa Rak